

V onostranstvu

Vodenje duše

Oznanjanje onostranskega duha po pričanju
LEOPOLDA ENGELA

-

Predgovor

To sporočilo onostranskega avtorjevemu sinu je nastalo spomladi 1921. Predstavlja onostransko vodenje in izkuš-nje preminulega, ki mu je bilo že v zemeljskem življenju dano spoznati in ceniti nova razodetja mistika Jakoba Lor-berja (1800 Kaniža pri Mariboru -1864 Gradec Štajerska). Oznanja ga pokojni koncertni mojster KARL ENGEL. Že kot otrok je gojil posebno ljubezen do številnih umetno-sti. Z očetom in bratom je kot deček potoval po Nizozem-ski in koncertiral. Oba brata sta veljala za čudežna otroka. Karl je postal odličen violinist, ki je premagoval vse teh-nične težave, nespremenjeno je igral številne Paganinijeve skladbe - podobno kot JAKOB LORBER. V zrelejših le-tih je KARL ENGEL postal znan kot raziskovalec Fausta in je bil avtoriteta na tem področju.

Njegovo zanimanje je segalo na vsa področja raziskovanja duše in spoznavanja duhovnega sveta.

Branje onostranskih izkušenj tega pomembnega moža bi za naše bralce utegnilo biti še toliko bolj zanimivo, ker je v onostranstvu dobil potrditev pridobljenih spoznanj vid-cev, kot sta bila EMANUEL SWEDENBORG in JAKOB LORBER.

Po JAKOBU LORBERJU pridejo vse duše, ki iz tega življenja odidejo brez popolne duhovne zrelosti, onstran najprej v zračno atmosfero našega nebesnega telesa, v ne-kakšno sanjsko življenje. Praviloma izgubijo moč gleda-nja na zemeljski svet in razvijejo iz zelenih misli, nagnjenj in nagonov v telesnem življenju notranji fantazijski svet, ki je tako rekoč enak živim sanjam in ga neopazno vodijo zaščitni varuhi in Božji angeli. To notranje duhovno dogajanje, podobno sanjam, se oblikuje glede na dobro ali sla-bo stanje duše; je ali rajsko lepo in dobro ali pa pekleno temačno in slabo.

Tako naj skozi rajsko kot tudi peklenka notraja doži-vetja duša dozori s ciljem popolnosti v Bogu, to pomeni, s tem dušo s pomočjo čiste ljubezni do Boga in bližnje-ga vnemati za premagovanje vsega proti Bogu usmerjene-ga samoljubja in samopašnosti. Če se Bogu sovražna, sa-mopašna duša vztrajno upira taki Božji šoli, postaja njeno notranje stanje čedalje bolj pekleno mučno, polno sov-raštva in togote proti Bogu in vsem bitjem, in to se imenu-je pekel.

Če pa sledi angelskemu klicu k svetlobi in ljubezni, se očisti in poveže z notranjo duhovno Božjo iskrico in skozi njo z vsem duhovnim in snovnim stvarstvom. Potem sme kot zrel nebeški prebivalec doseči svojo blaženost v sode-lovanju pri velikem ljubezenskem delu stvarstva in odre-šenja.

Knjižica pred vami govori o preminulem romarju in no-tranjih doživetjih njegove duše v rajskem sanjskem življe-nju, kjer so ga pripravljali, da bi z najvišjo in prizadevno ljubeznijo prešel v veličastje nebes.

Po Božji milosti je njegov sin LEOPOLD ENGEL dobil dar duhovnega jasnoslišanja, da bi ljudem na zemlji posre-doval to sporočilo.

VSEBINA

1. GOST V TUJI DEŽELI.....	9
2. POTOVANJE IN SAMOOPAZOVANJE.....	16
3. LASTNI DOM	25
4. V GOSPODOVI DRUŽBI.....	34
5. O RESNIČNI MOLITVI.....	38
6. V SLUŽBI LJUBEZNI.....	43
7. SORODNOST DUŠ.....	49
8. V ZEMELJSKIH SFERAH.....	53
9. SLOVO.....	57

-
Od srca se zahvaljujemo založbi Lorber Verlag iz Nemči-je za prijaznost in podporo pri razkrivanju neprecenljivih nebeških zakladov.Zainteresirani bralec ali bralka si lahko več informacij o založbi Lorber Verlag pridobi na spletnem naslovu založbe:
<http://www.lorber-verlag.de>

1. GOST V TUJI DEŽELI

Moj dragi sin! Pripravljen si pisati, to me izredno vese-li, ker sem prepričan, da lahko tebi in drugim pomagam s svojimi izkušnjami. Zato, prosim, dobro poslušaj!

Ko sem torej jaz, kot se pravi, umiral in čutil, da se mi bliža konec, sem klical, kot več, nebeškega Očeta na po-moč. Moram namreč priznati, da mi misel na smrt le ni bila posebno privlačna. Prav rad bi še ozdravel in takrat nisem imel pojma, kakšna milost mi je bila dodeljena, da mi ni bilo treba preživeti na zemlji tega, za vas tako ža-lostnega časa.- Moji klici niso ostali neuslišani; prikazal se mi je moj oče, ki te je o svoji smrti točneje obvestil, ter me tolažil in opozarjal na Gospoda, - in kar nenado-ma sem začutil, kako je moje telo kot nekaj težkega odpa-dlo od mene in bil sem popolnoma svež in živahen. Moj oče me je objel; postal sem zaspan, tako da nisem več toč-no vedel, kaj se dogaja z mano, ampak sem le zaznal, kako me je nekaj dvignilo in odpeljalo proč.

Ko so se moji čuti spet zbistrili in sem prepoznal oko-lico, sem bil v čudovitem vrtu. Oče je stal poleg mene in me prijazno pozdravil. Povedal mi je, da sem umrl in da sem zdaj v njegovem domu, kjer naj bi zaenkrat ostal. Se-veda so me te besede zelo presenetile, še bolj pa to, da je oče dejansko stanoval v takšni hiši, kakor ti je nekoč

opi-sal, le da je bila zdaj veliko večja kot tedaj opisana. Bila je lepo opremljena in obdajal jo je velik vrt s cvetočimi dre-vesi in grmi polnimi sadežev in s številnimi rastlinami. Tu sem srečal tudi svojo pokojno mamo, torej očetovo prvo ženo, ne pa tudi njene sestre, njegove druge žene, in svojo sestro Wilhelmino. Drugi ne živijo pri njem, tudi moj brat Friedrich ne.

Tam sem ostal dalj časa v čudovitem miru in harmoniji, toda vse bolj sem spoznaval, da to stanje ne more traja-ti večno in da ne bi smel biti nedejaven. Saj so vse slabo-tnosti starosti izginile; počutil sem se močan in živahnega duha, le vedel še nisem, kako pričeti, da bi postal neodvi-sen. Temu se čudiš. Saj sem prebral nove spise Razodetja (po Jakobu Lorberju, E. Swedemborgu in dr.) in pravzaprav mi razmere v onostranstvu sploh niso bile neznane; toda stvar ni tako preprosta.

Predstavljal si, da pišeš številne zgodbice, ki vsebujejo bolj ali manj dobre nauke, si tudi avtor spisov odlične vse-bine, polnih življenjske modrosti, učiš poznavanje samega sebe in poznavanje človeka, pa vseeno pogosto ravnaš na-pačno, zakaj teorija in praksa nista eno in isto. Tako se je godilo tudi meni. Včasih si se jezil, če nisem hotel prene-sti dogodkov Evangelija tudi na zdajšnje dogajanje v spi-ritizmu, ko se tudi danes dogaja marsikaj enakega. Nisi se motil, kajti to spoznanje sem si moral pridobiti šele zdaj v onostranstvu. Toda rekel sem si, če bom Gospoda od srca prosil, naj mi da pravo razsvetljenje in pomoč, bom tudi to dobil. Zato sem se tudi s popolno predanostjo obrnil na ta, edini pravi vir in upal, da bom kmalu videl Gospoda Sa-mega. Kljub prošnjam se to zadnje vendarle ni zgodilo. Moj stari oče je nekoč videl Samega Gospoda, zakaj jaz ne? To mi je šlo ves čas po glavi, toda razlage nisem našel.

Ko sem se torej umaknil v vrt in srčno prosil za razsvetljenje, sem slišal klicati moje ime. Pogledal sem in nekaj korakov proč opazil svojega starega, tebi znanega prijate-lja Thiemeja, s katerim sva prijateljavalta že v Petersbur-gu. Prihitel je k meni, objela sva se in se zelo veselila sni-denja.

Razložil mi je, da ima nalogo, da mi pojasni marsikaj, kar mi je potrebno in da gre z menoj na kratko potovanje, ko mi bo obenem služil kot vodnik.

Najprej sva potovala k njegovemu lastnemu bivališču, ki ga je, kot je rekel, uredil z močjo svoje volje in Gospodo-ve milosti. Po videzu je stavba spominjala na grad Grei-fenburg, le arhitektonsko je bila zgrajena še lepše in tu je odprl nekakšno gostišče za tranzitne popotnike. To te bo začudilo; gostišče v deželi duhov se zdi nesmisel- in ven-dar je tako.

Pomisli, koliko nemirnih duš prihaja sem. Nimajo dru-ge misli kot drveti naprej, videti druge ljudi in pokrajine. To niso slabi ljudje, na zemlji so bili kot v ujetništvu, v srcu so nenehno hrepeneli, da bi se prebili iz svojega oz-kega kroga. Zdaj se počutijo svobodne, hočejo se iznoretiti in večinoma tudi vedo, da so osvobojeni od zemlje. Takih ljudi je veliko, svetovni popotniki, bogataši, ki niso nikjer dolgo zdržali, ker pravzaprav niso imeli česa početi, po-tem učenjaki, ki so mislili, da je edino odrešenje v raziskovanju tujih pokrajin. Vsem tem je treba nuditi priložnost, da si sami dokažejo, da se iz takega pohajkovnja ne izcimi nič dobrega. Zaletavati se morajo z glavo, da začnejo razmišljati in potem jih moramo počasi poučiti o boljšem.

Gostišča so orodje, ki naj jih povabi v samoopazovanje; če so namreč najprej obrnjeni navzven se tega ne more-jo tako hitro znebiti. Hočeš - nočeš se morajo ukloniti

običajem teh gostišč. Tam potekajo številna zborovanja, pre-davamja in vse mogoče prireditve, ki opozarjajo na duhov-no Bit človeka in jih silijo k razmišljanju, kadar je zasvo-jenost nekoliko popustila. Drugi dobivajo navodila za pot, ki zmanjšujejo njihov nemir in jih včasih pripeljejo v te-žavne položaje, iz katerih pa jih zmeraj rešijo.

Thieme je bil vedno človek, ki je rad iz človekoljubno-sti drugim stal ob strani z nasveti in dejanji (to drugo mu je bilo na zemlji zelo težko, ker je bil le reven muzikant); zato je bil ustrezen za to službo in mi je pokazal marsi-kaj zanimivega, kako je smel delovati in kako je prišel do uspehov.

Kakor veš, sem na zemlji pogosto trpel, ker me je ovira-la okornost, kadar je šlo za poučevanje drugih. Ti si bil v tem od nekdej bolj pripraven, jaz pa tega nisem znal, ni-sem našel pravih besed, zato sem večinoma rekel: »To si preberite sami!«

Z vzgledom, ki sem ga dobil pri Thiemeju, ki je imel že na zemlji izreden dar govorništva, sem se rešil svoje okor-nosti. Govorjenje mi je postalo lažje, ker tudi telesnih ovir ni bilo več in potreboval sem samo nekaj vaj v izražanju svojih misli, da bi prav tako postal dober govornik. Tako sem torej postal dober govornik in to bom tudi ostal. -Tam pa sem se naučil še drugih stvari. Na zemlji mi sploh ni prijala družba vseh ljudi. To je tudi razumljivo, kajti vsi ljudje niso taki, da bi želeli imeti opravka z njimi; toda v človeku naj bi vedno gledali sočloveka, svojega bližnjega, ter si ne domišljali, da smo boljši kot drugi in farizejsko domišljavo govorili: »Zahvalujem se ti, Bog, da nisem tak kot ta in ta.« - Čeprav o sebi ne morem ravno reči, da sem bil zares ohol, toda nekakšna vznesenost boljšega Jaza je bila kljub temu v meni. Tako postaneš trd proti drugim, ki ti niso všeč in moram priznati, da sem ostro zavrnil mar-sikaterega ubogega reveža, ki se mi je približal, česar ne bi smel storiti. Besede kot »delavska svojat«, »potepuh«, »klošar« so bile običajne v moji zavesti premožnega upo-kojenca in jih danes iskreno in globoko obžalujem.

Pri Thiemeju so se zdaj zbirali najbolj nenavadni tiči, klošarji, potepuhi, učenjaki, knezi, duševno bolehnici (več o teh pozneje). Naučil sem se družiti z vsemi, jih poučevati, ravnati z njimi ljubeznivo in jih podpirati, kolikor je bilo treba. Skratka, pri Thiemeju sem imel učno obdobje, ki je bilo zame blagodejno in polno veselja.

Potem mi je Thieme nekega dne rekel: »Čas je, da spo-znaš nekaj drugega, dragi Karl, kajti brez nadaljnega zna-nja boš obstal in ne boš prišel do lastnega doma, ki pa naj bi ga imel in si zanj prizadeval vsak človeški duh. Tukaj ni kot na zemlji, kjer zgolj denar omogoča, da si pridobiš dom; pri nas denar nadomešča duhovna moč v ljubezni do Gospoda. Tisti, ki jo razvije, ima vse; komur manjka, je uboga para! - Torej osredotoči se sedaj na to, da razviješ svoje duhovne moči, potem boš postal stvarnik v malem in boš na dobri poti, da postaneš podoben Bogu!«

Te besede sem seveda popolnoma dojel in sem bil z ve-seljem pripravljen iti po poteh, ki bi mi jih pokazal Thie-me. Toda še prej ti moram povedati nekaj, česar v času življenja nisem jasno prepoznal in kar je tudi tebi še nejas-no - to je bistvo sfere.

Sfera je vpliv, ki ga ima vsaka duša na svoje okolje, toda ta vpliv je podvržen določenim zakonom. Prvi zakon v duhovnem svetu se glasi tako, kot si že spoznal: »Enako k enakemu!« Torej lahko duša vpliva le na druge duše, ki so delno istih nazorov kot ona in s tem tudi sposobne razume-ti, kakšen je namen tega vpliva. Ampak obstaja tudi dru-gi zakon: »Nihče se ne more približati popolnosti, če se ne povzpne po

stopnjah, tako da prodre skozi vsako in jo premaga, da v vseh delih postane njegova duhovna last!«

Da bi prodril v nižje in tudi višje stopnje, je potrebno vodstvo; kajti sam od sebe ne more nihče postati matema-tik, za to potrebuje učitelja. Ti učitelji nadzorujejo posa-mezne skupine, do določene stopnje jih vključujejo v ob-močje svoje oblasti in tako tvorijo določeno sfero. V taki sferi obstajajo seveda prihodi in odhodi. Kdor je pokli-can za učitelja, je podrejen drugemu, od katerega se uči in mu tudi preda razvitejše duše, če ga njemu pripeljane duše prekašajo. Seveda si vsakdo želi napredovati in s tem potem razširiti svojo sfero. V lastnem napredku in razširit-vi lastne sfere je Božja milost, da postaneš samostvamik.

Toda brez dela ni nagrade! Zdaj sem lastnik samoustvarjene sfere, v kateri so tako rekoč zložene številne manjše sfere, ki sem jih svojim učencem moral predati, ker sem pač sam napredoval in moral voditi delo naprednejših duš tako, kakor sem se naučil. To ti bo postalo bolj jasno, ko ti bom posredoval nadaljnji potek svojega razvoja.

2. POTOVANJE IN SAMOOPAZOVANJE

Ko me je torej Thieme pozval, naj že grem z njim, je hkrati menil, da se poslej dalj časa ne bova videla, ker ne bo mogel spet priti k meni takoj, potem ko me bo zapu-stil, ker mora predvsem upravljati svojo hišo. Te besede so me zmedle, zakaj pričakoval sem, da bom lahko šel na-zaj z njim, ne pa, da me bo pustil samega. Saj nisem imel pojma, da pomeni tako potovanje prehod v drugo sfero in da njegove besede zatorej vključujejo ta smisel. - Zapu-stila sva torej njegovo hišo, sonce je toplo sijalo in prišla sva v čudovito lepo okolje, kakršnega doslej še nisem vi-del in sem se ga srčno razveselil. Ti si bil na Norveškem in si tam spoznal nedotaknjeno čisto naravo. Predstavljal si zdaj deželo, še veliko lepšo, veličastnejšo in siloviteje zgrajeno z naravnost veličastnimi razgledi in potem boš lahko zaslutil veličastje, ki sem ga ugledal. Bil sem navdu-šen in nisem mogel naprej. Solze so mi stopile v oči zaradi te čudovite moči Božjega stvarjenja in v tihi molitvi sem moral zbrati svoje občutke, ki bi me sicer vrgli ob tla.

»Tako je prav, Karl«, je tedaj rekel Thieme, »da pogled na to čudovito okolico usmeri tvoje misli h Gospodu, da v teh sijajnih stvaritvah spoznaš Njegovo modrost in ljube-zen; toda ali tudi veš, kaj vidiš v tem gorskem svetu, doli-nah, gozdovih in zasneženih vrhovih?« - Pogledal sem ga začudeno in vprašujoče.

»Vse te stvari predstavljajo čudovitosti Njegovih ozna-njenih resnic, ki so, čeprav človeka globoko ganejo, ko jih poslušaj, same po sebi le podobne lepi, čudoviti pokraji-ni, kot je ta - če človek občuti lepoto, čudovito stvarstvo mogočnega Božjega duha le z očmi, ne čuti pa, kako On deluje, kako skrbno neguje vsak zarodek, ga uči in pol-ni z resničnim balzom svetlobe Svojega notranjega Bi-stva. To je seveda zelo veličastno, - vendar človeka ne pe-lje naprej; podoben je popotniku, ki vedno išče nove le-pote, nova lepa okolja in pri tem popolnoma pozabi, da bi se udomačil na lepem kraju po svoji izbiri, si uredil hišo in od tam temeljito raziskoval in obdeloval njemu dostop-no

okolico. Pogledaj, Karl, ti si že na zemlji živel v čudoviti pokrajini, užival branje Razodetja; toda kaj si s tem prav-zaprav pridobil? Ali nisi bil tudi ti samo popotnik, ki se ni nikoli posebno brigal za druge, ki so prišli po poti, ki mu je bilo neprijetno, če so ga zmotili pri opazovanju čudovi-tih pokrajin in se je mogoče skrtil, ko je slišal korake bli-žajočega, ki ni poznal okolice in je želel, da mu pokažeš pravo pot? In kakšno korist je kdo sploh imel? Te je ogle-dovanje lepih krajev naredilo mehkejšega, zgovomejšega, bolj potrpežljivega, uvidevnega in predvsem bolj ljubezni-vega? Ali pa si ostal egoistični uživač in ne veselo sodelu-joč pomočnik in podpornik, ki o sebi nikoli ne pravi: Do-volj sem dela!!? Kaj zdaj praviš na to?«

Thiemejeve besede so mi padale na srce kakor kamni. Zdelo se mi je, da postaja prej tako sončno jasno, čudo-vito okolje čedalje temnejše, da ga ovija mrak in postaja popolnoma mračno. Navdal me je neizmeren strah. Okle-pal sem se Thiemeja, ki mi je bil tako blizu in glasno vpil: »Prijatelj, brat, zaradi tvojih besed sem spregledal temo, v kateri sem živel do zdaj! Ti si daleč napredoval, to sem spoznal že zdavnaj; ti me tudi lahko vpelješ k dejavno-sti, ki jo tako nujno potrebujem. Ne zapusti me, predvsem mi pokaži pot, ki najhitreje vodi do Gospoda, da ne bom več; tako kot sedaj, samo poslušalec in učitelj Njegovih resnic, temveč dejaven izvrševalec. Prosim te zavoljo na-šega Očeta Jezusa!«

Thieme me je močno objel. Medtem ko sem skrival ob-raz na njegovi rami, sem ga slišal, kako glasno moli in pro-si Gospoda, naj mi da moč in razsvetljenje.

Tedaj je okrog mene spet postalo svetlo in jasno. Od srca sem molil z njim in zdaj sem videl, kako so hribi in doline v okolici še bolj čudovito zablesteli.

Stala sva na višini srednje visokega hriba. Pod nama je ležala nasmejana dolina z bistrim potokom. Zdelo se je, da tam vlada neskončen mir. Rastline, drevesa in grmi, na katerih je ponekod viselo vse polno sadežev, so naju naravnost klicali in vabili, naj greva tja, jeva in si odpočijeva.

»Pojdiva tja!« je menil Thieme. »Tam se bova posveto-vala o nadaljni poti.« - S tem sem bil prav zadovoljen in spustila sva se v dolino.

Dolina, v katero sva prispela, je bila presenetljivo lepa, katerih lepot z višine sploh nisva mogla zaznati tako kot sedaj spodaj. Čutil sem pravo blagodejnost, ko sem legel v visoko travo in se prepustil učinku te čudovite tišine in miru. Preplavil me je nenavaden domač občutek, kot da sodim prav semkaj in da je ta zemlja moja last. Prevezel me je tako nenavaden občutek, da sem obmolknil.

Thieme me je nasmejan opazoval, potem pa se me je ne-žno dotaknil in rekel: »No Karl, povej, kako ti je kaj tu všeč?« - »Čudovito je! Najraje bi kar za vedno ostal tu!«

»Saj te pri tem prav nič ne ovira. V sedanjem stanju te ne more prepoditi noben hladen, neprijazen letni čas, nobe-na nevihta, noben dež. Kakršen je ta kraj zdaj, bo zate tudi ostal; torej te tudi nič ne sili, da bi ga zapustil. - Toda ali ti ne bo postalo strašno dolgčas, če boš ostal tu; mar se ti ne zdi tako?«

»Seveda hočem delati in početi nekaj v skladu z Gospo-dovo voljo. Mislim, da mi boš povedal, kako naj najbolje začnem. «, sem odgovoril.

»Poslušaj, dragi prijatelj, mislim, da ti mi ni tega treba povedati; to moraš vedeti sam! Igranje violine same, brez poslušalcev, te bo tukaj le malo veselilo. Čeprav zelo ce-nimo

spretnosti svobodne umetnosti in jih celo gojimo, od njih samih tukaj dolgoročno nimamo nobenih koristi. Pri nas velja: opravljati je treba praktično delo, kakor si ga spoznal pri meni; torej začni s tem!«

»Ali bodo v ta kraj, ki se meni zdi neznan, prišle tudi druge duše?«, sem vprašal.

»Duše gredo povsod tja, kjer si obetajo razsvetljenja in kamor jih vleče magnetni vpliv ljubezni, od katere edine je odvisno vse. Brez tega se niti ti ne moreš približati njim niti one tebi. Vse drugo nato vodijo tisti, ki vodijo tebe sa-mega. Ko poznaš zakon prebujanja ljubezni in ravnaš v skladu z njim, imaš pravzaprav skoraj vse, kar je nujno za življenje in delo. Tudi Bogu se ne moreš drugače približati in On se ti ne bo posređoval, če ga ne boš privlačil z mag-netizmom svoje ljubezni. Torej se po tem ravnaj in kmalu boš imel vse!«

Ko mi je Thieme tako govoril, sem se takoj tudi odlo-čil. »Ostal bom tukaj, moj dragi prijatelj«, sem rekel, »in na vso moč si bom poskušal ustvariti dom, o katerem si govoril in ga z vsem srcem želim zgraditi sebi in drugim. Zelo dobro sem spoznal, da je v deželi duhov malce dru-gače, kot sem si predstavljal na zemlji in da moraš najprej upoštevati svojo dejavnost, preden ti pripada še kaj. Četu-di sem na zemlji marsikaj zamudil, bom pa zdaj toliko de-javnejši. Nima smisla veliko govoriti o tem in se bahati z dobrimi nameni - dejanja dokazujejo! Predvsem mi zdaj povej, kako naj si najprej postavim hišico; kajti nisem bil ne zidar ne tesar, toda slutim, da si tukaj lahko oboje, ne da bi se učil te obrti.«

»Prav imaš, moj dragi Karl!«, je smeje vzkliknil Thie-me. »Tudi jaz se nisem obojega učil, pa imam zdaj vendar čudovit dom; torej si ga boš lahko pridobil tudi ti.

Zdaj me pozorno poslušaj in ne čudi se, če s tabo doslej še nisem nikoli govoril o teh stvareh!

V deželi duhov - ali bolje rečeno, tukaj v resničnem življenjskem bivanju - je zakon tudi, da je duša deležna poučevanja šele tedaj, ko ga potrebuje in si ga sama tudi želi. Tukaj nobeni duši ne vsiljujemo spoznanja ali znanja, če sama ne čuti močne želje po njem. Ta zakon, ki temelji na širokem učinku svobodne volje, je kriv, da duhovi pogo-sto tako neusmiljeno dolgo obstanejo na nižji stopnji, ker pač še nimajo želje po višjem spoznanju. Tisto, kar zahte-vamo, po čemer mogoče vroče hrepenimo, se mora naj-prej prebuditi, preden nam je lahko dano. Tako je zdaj tudi s teboj. - Torej, dragi Karl, vprašam te, kaj je vidno Božje stvarstvo v svojem pratemelju?«

»Nedvomno močna volja našega Gospoda in Očeta, ki se je razodela v Jezusu Kristusu kot edinemu stvarniku ne-bes in zemlje.«

»Dobro si odgovoril! Če torej Sam Gospod to zmore iz Svoje volje in nam je dal obljubo, da lahko zmoremo in celo dosežemo še več, kot je On storil na zemlji, ter je Svoja čudežna dejanja opravljal zgolj s Svojo voljo, po-tem je jasno, da moramo iti po isti poti, če hočemo kaj doseči. Edino dejavnost volje lahko ustvari vse gradivo, ki ga potrebuješ. Uporabi torej svojo voljo in dobil boš vse, kar potrebuješ!«

Te besede so me zelo začudile in odgovoril sem: »Samo moja volja je gotovo prešibka; edino če Gospod hoče, bom lahko kaj dosegel, sicer pa ne? Saj molimo: Gospod, zgo-di se Tvoja volja, ne pa moja.« - Thieme mi je vrgel ne-popisan pogled, ki me je navdal z občutkom, da sem rekel nekaj zelo neumnega, jaz pa sem mislil, da sem izrekel te-meljno resnico.

»Moj dragi Karl«, me je po krajšem premolku ogovoril Thieme, »zelo je čudno, kakšni povsem napačni pojmi vladajo med ljudmi in posebno med teozofi o temeljnem vzroku za opustitev lastne volje in prehod v Gospodovo voljo. Vem, da ti to še ni čisto jasno, toda brez jasnosti ti tukaj ne bo uspelo nič. In brez silnega napačnega napora tvoje lastne volje, ki je popolnoma neodvisna od Gospodove, ne boš mogel postaviti niti pasje utice!

Samo po sebi se razume ne le, da je vse odvisno od Gospodove volje, ampak samoumevno je tudi, da Gospod ni dal človeku lastne volje samo zato, da bi se ji ta odpo-vedal. Človek je res dobil svobodno voljo, vendar jo mora tudi izšolati in uporabiti v smislu jasnih Gospodovih zakonov. Samoumevno je tudi, da so nam bili ti dani, da bi svobodno voljo že od začetka vodili v tako smer, da bo ne-mogoče delovati v nasprotju z Gospodovo voljo. Ko smo nazadnje to spoznali in nam je izpolnjevanje Božjih zakonov prešlo v meso in kri, so besede o večnem odpovedovanju lastni volji v Gospodu le prazne fraze; kajti prav tega Gospod noče! Hoče pa naslednje: Bodi samostvarnik, kakor sem Jaz Sam; zakaj edino tako lahko ti, o človek, postaneš podoben Meni! Zelo napni dane ti moči, ki ležijo v tvoji osebni volji, ne glede na Mene, toda upoštevaj tebi znane Božje zakone; pokaži Mi potem svoje stvarjenje, da bom Jaz vesel zaradi tebe in te bom lahko imenoval zvestega hlapca, ki je dosegel bujno rast zaupanega mu talenta! Če pa boš zakopal svoj del ustvarjalne lastne volje (talenta), te bom zavrnil, pravi Gospod; ker Mi ne boš mogel vrniti niti najmanjšega dokaza svoje dejavnosti! - Ali razumeš to, Karl?«

»Seveda, toda zdi se mi, da odpovedovanje svoji volji dokazuje veliko ponižnost.« -

»Da, ogromno lenobo in nevednost, ki pelje samo tja, da se po možnosti znebiš vsakršne odgovornosti za to, kar moraš prevzeti. Povej mi, kdo bo Gospodu prijetnejši: ti-sti, ki zmeraj ponavlja frazo: »Nič ne počnem, če mi Gospod ne pravi, delaj to in ono!« - Ali tisti, ki krepko za-grabi, če je treba nekaj narediti in se ne boji, četudi bi ne-hote storil kaj narobe!? Prvi je suženj, drugi marljiv dela-vec, čigar morebitno napako le-ta zlahka popravi, takoj ko je opozorjen nanjo. Prvem Bog ne pomaga, ker bi tako samo podpiral njegovo lenobo in nespamet, drugi zaradi izkušenj in poduka hitro napreduje. Pri nas v resničnem življenjskem bivanju je tako in nič drugače.«

»No, dobro«, sem odgovoril, »torej bom tudi jaz ravnal po tem veljavnem zakonu! Če te prav razumem, moram svojo voljo usmerjati na že obstoječe zakone, ki jih je Gospod dal v dobro vsem, in svojo voljo voditi v skladu z njimi. V tem duhu moramo začeti in končati vsako novo delo, ki ne more biti nikoli usmerjeno proti Božji volji; za-kaj Njegovi zakoni, katerih učinke lahko in moremo uporabljati, ki naj bi se jih naučili uporabljati in tako postati samostvarniki, so znotraj Njegove volje. Ali je tako?«

»Popolnoma si dojel položaj, torej uporabljal te zakone! - Dal ti bom primer o tem: Poglej to zelo lepo okolje! Kakor že rečeno, ni to nič drugega kot tebi se upodablajoča lepota Gospodovih razodetij. Vsaka misel se pri nas pred-stavlja v kakršnemkoli ovitku, na zunanosti katerega pre-poznamo njegovo notranjost; zato tudi takoj prepoznamo notranjo sestavo nam se bližajočih duš, ki nam po odložitvi svojega telesa, ki jim je služilo kot maska, ne morejo prikriti ničesar več. Te misli niso vezane na nobeno stalno obliko, temveč se spreminjajo glede na napredek, ki ga misleči doseže; tudi niso nič realnega, temveč so le fantomi, zato se lahko razkrojijo in uničijo. Drugače je z Božji-mi mislimi, ki se nenehno gibljejo v resničnosti, ki je ne-uničljiva, in učinkujejo skozi človeka

in v njem, kakor hi-tro jih spozna in prizna za resnice, ki tečejo iz večnega iz-vira. Zato bo tudi to okolje, ki popolnoma ustreza tvojemu spoznanju, zate popolna resničnost, kratka, okolje je tvo-ja lastna sfera, ki ti je povzročila ta nenavaden občutek do-mačnosti, ki te je prevzel, ko si ga zagledal. Razlog, da vi-dim točno isto, torej, da lahko stopim v tvojo sfero, leži v najinem istem spoznanju, ki se na splošno docela ujema, četudi se v podrobnostih kaže različno. Če ne bi bilo tako in če ne bi bila najina značaja različna, ob sicer popolno-ma enakem prizadevanju, tedaj bi bili obe sferi podobni kot jajce jajcu. Ni mi treba razpravljati o različnosti in nje-ni nujnosti; vsak razmišljajoč človek pozna njune temelj-ne vzroke.

3. LASTNI DOM

»Torej poslušaj zdaj natančno! Živo si v duhu predstavljaš hišo, kakršno bi si zaenkrat želel, imej to sliko z vsemi po-drobnostmi trdno pred očmi in napolni se z željo, naj se ta prizor uresniči! - Ali si storil tako?«

Na to vprašanje sem lahko odgovoril pritrdilno, kajti v mislih se mi je tako blizu, da bi se je lahko dotaknil, v spo-minu prikazala mala hišica v Oldenburgu, kjer sem pre-živel prvo mladost in katere slika je še v tvoji lasti. Videl sem vse podrobnosti, kakor si jih lahko predstavljaš tudi ti, ker hišico poznaš in si že bil v njej. - Thieme je zdaj go-voril naprej: »Zdaj se v notranjosti srca obrni na Gospoda. Prosi Ga za moč in blagoslov za svoje delo in posebno za okrepitev svoje lastne volje!«

Tudi to sem storil. »Spodbujaj zdaj svojo voljo tako krep-ko kakor zmores, napolni se s trdnim samozaupanjem, da lahko obvlada snov in si zaželi, naj se slika v tvoji duši plastično upodobi na kraju, kjer hočeš, da se uresniči!«, me je opomnil Thieme.

Upošteval sem te besede. Začutil sem močan impulz, preplaval me je občutek moči, kakor se včasih zgodi tudi človeku na zemlji, napolnilo me je zaupanje, kakršnega doslej nisem občutil še nikoli, neomajno prepričanje, da mi bo moj podvig uspel, - in glej, sredi travnika, ki sem ga prej izbral, je najprej kot meglena tvorba nastala hišica v prozornih obrisih, kakor sem si jo bil predstavljal, postaja-la je vse bolj razločna, kolikor močnejše sem naprezal svo-jo voljo, in nazadnje je tam stala dokončana, oprijemljiva in masivna, kot da bi jo zgradili najboljši zidarji.

Ko se je stavba popolnoma ustvarila, je Thieme rekel: »Tako, pojdiva sedaj noter in se prepričajva o resničnosti te hiše!«

To sva storila in rečem lahko samo, da je bila natančno takšna, kakor sem jo imel v spominu iz časa svoje zgod-nje mladosti.

Stopila sva spet na prosto.

»Zdaj si, kakor se reče, dobro nameščen, dragi Karl«, je menil Thieme, »in lahko te spet prepustim tvojemu last-nemu spoznanju in dejavnosti. Recept, po katerem se rav-naj, dobro poznaš in veš tudi, kako pritegniti tebi drage ali manj prijetne duše. Nadalje ti je točno znano, kako se pri-bližati Gospodu; torej ti za lastni napredek ne manjka nič več in jaz lahko mimo grem nazaj v svoj krog delovanja ter te pustim samega.«

»Slednje zelo obžalujem, saj vendarle ostanem tvoj uče-nec in pogrešal bom zvestega svetovalca. - Saj se bova še naprej videvala, Thieme?«

»Seveda! Vidiva se lahko kadar koli, le hoteti moraš. Volja je tukaj vzvod, ki sproži vsako dejanje, vsako sre-čanje, vsak pojav, ki ga opaziš, to zdaj veš. Torej postani in ostani močne volje v duhu Gospoda in stvaritelja vseh stvari, tako ti bo tudi uspelo vse!«

»Kljub temu bom pogrešal tvoj nasvet!« sem menil jaz.

»O ne, saj imaš čisto drugega svetovalca, na katerega se moraš obrniti, poznaš Ga in ne upaš se Mu preveč pribli-žati, čeprav Ga zelo dobro poznaš. Dokler ne boš pre-ma-gal svoje plahosti, ki meni ni ravno prijetna, dokler se Mu ne predaš v notranjem bistvu in Ga pritegneš s svojim hre-penenjem, se ti On tudi ne bo vidno pokazal. Prav zato, ker poznaš Njegova razodetja, ti je težje kot tistim, ki so jim ostala tuja. Komur je veliko dano, se od njega tudi veliko zahteva. Dušam, ki so dobrega srca, čeprav so še neved-ne, se Gospod lahko iz milosti in usmiljenja pokaže zdaleč prej kot tistim, ki poznajo Njegovo bistvo, a jim Ga kljub temu ne uspe pritegniti z resničnim hrepenenjem.

Znanje je pač samosvoja stvar, ki se zelo navezuje na to, kar čuti duša. Tukaj obstajajo številne pretanjene razlike, ki te lahko pripeljejo do takšnih ovir, da se jim kljub na-daljnji izkušnji ne boš mogel načuditi. Verjemi mi, tudi tu-kaj je veliko število duš, ki so na zemlji docela spoznale Nova Razodetja - svojci in soverniki so jih občudovali kot izvire modrosti -, ki so se prepuščale svojemu zmotnemu prepričanju in prevari privida lastne odličnosti. Te morajo prestati trdo šolo samozatajevanja in so še skrajno odda-ljene od tega, da bi Gospoda vsaj videle, kaj šele, da bi ži-vele v Njegovi skupnosti, kot so gotovo mislile, da bodo. Toda zakaj? Ker v dnu srca ljubijo Gospoda le zaradi sa-mih sebe in ne zato, ker so se odpovedale samoljubju. Ho-čejo biti Gospodovi izvoljeni voditelji ljudstva, posamez-nih bratov, in si pridobiti veliko občudovalcev. Te duše se kaznujejo same preko svoje zasvojenosti, vživele so se v nekakšno veličinsko blodnjo in niso hotele biti bolj ali manj zavestno podporniki Božjega dela, pač pa predstav-niki in oboževalci egoistične samopašnosti. To so Lucifer-jevi otroci, ne pa Božji otroci; so omadeževanega srca, ži-vijo v samoprevari, ošabnosti ali vzvišenosti, njihova po-božnost je zunanja, ne pomislijo, da si resnično pobožna, Bogu predana duša ne prizadeva za zunanje priznanje in da ji je le-to celo skrajno neprijetno, ter da je zvesto izpol-njevanje dolžnosti take duše višje, kot vsa hvala tega sveta in sovernikov. Misli torej na to, da boš vseč Gospodu Sa-memu ne zaradi dejanj, ki so pogojena v tej želji, temveč le s samoumevnim izpolnjevanjem Njegovih zapovedi, pri čemer se vnaprej odpoveš vsaki pohvali in priznanju ter sploh ne pomisliš na kaj takega!«

Thieme me je objel, jaz njega, potem sva si nemo stisnila roko; pomahal mi je v slovo, se obrnil in hitro izginil. Jaz pa sem šel v svojo samoustvarjeno hišico, v moj nov dom, da bi si ga uredil.

V hišici mi je bilo prav všeč. Pojavili so se spet vsi spo-mini iz mojega otroštva, in lahko rečem, da sem v kratkem času znova podoživel vsa mladostniška leta - kakor mi je razložil že Thieme -, tukaj se vse misli prikazujejo plastič-no, približno kot v sanjah, samo veliko bolj stvarne, kar v sanjah manjka. Sanje so tudi tvorba duše, vendar so ne-resnične, se pravi neoprijemljive; toda v onostranstvu ima misel moč stvarjenja, tudi če se tvorba nato spet razkroji v svoje praelemente. Kdor se nekritično predaja svojim

mis-lim, živi v fantomskem svetu, ki ga ima za resničnega in iz katerega težko najde izhod, če prizadeta duša dobesedno vegetira naprej brez vsake vere v Gospoda.

Torej, kot rečeno, sem na ta način še enkrat podoživel vso svojo mladost, ne da bi naredil napako in mislil, da so te slike spominov, ki so se plastično prikazovale, sedanja resničnost. Služile so mi le zato, da sem spoznal svojo živ-ljenjsko pot in napake, in v tem pogledu so mi torej služile zgolj za izboljšanje moje duše.

Čisto pravilno je, da mora, ko to obdobje mine, nedejav-ne duše končno navdati neznanski dolgčas; vendar jaz ni-sem dovolil, da bi do tega prišlo. Tudi nisem poskušal, da bi mimo mene plastično potekalo še moje nadaljnje življe-nje, saj sem že pri Thiemeju spoznal svoje napake iz po-znejših let, zato mi jih ni bilo treba preučevati še enkrat, temveč sem resno mislil na to, kako naj nadaljujem z de-lom.

Bil sem torej sam, čisto sam. Moje misli so se tedaj seveda osredotočile na osebe in sorodnike, ki so že pred menoj umrli na zemlji in katerih usoda me je samoumevno zelo zanimala. Razumljivo je, da sem mislil predvsem na svojo ženo, tvojo mater; toda kje naj bi jo našel? - Ker sem zdaj imel lastni dom, se mi je zdelo potrebno tudi, da predvsem spoznam svojo okolico, jo preiščem, da najprej sam razi-ščem svojo sfero.

Tudi pozneje mi zadeva ni šla popolnoma v glavo. Vse to okolje naj bi bilo moja sfera in hkrati - čeprav v analo-giji, vendar tudi v resnici - naj bi bilo podobno lepotam meni znanih razodetij, katerim tako rekoč dolgujejo svoj nastanek. Kako se pravzaprav zgodi, da je nekaj vnaprej danega, od mene prepoznane, toda ne moja last, zdaj te-melj moje sfere, čeprav se sploh še nisem zavedal, da bi kaj naredil za njen nastanek?!

Rekel sem si: »Ne pomaga, da si belim glavo; hvalež-no se bom sprijaznil z obstoječim, prepustil željeni razplet prihodnosti in čakal, kaj mi bo Gospod hotel razodeti Sam ali skozi druge. Pojdem raje na raziskovalno potovanje!«

Torej sem zapustil hišo in obhodil okolico.

Kmalu sem odkril nekaj nenavadnega. Hotel sem se povzpeti na eno izmed vzpetin, ki obkrožajo dolino – saj sem se prej s Thiemejem spustil navzdol z ene izmed njih - vendar nisem mogel doseči vznožja. Vedno je bilo, kot da se motim v razdalji ali da se mi vzpetine izmikajo. Lah-ko sem še tako hodil in hodil, na vzpetine in hribe nisem mogel priti!

»Tu je gotovo neka večja ovira!«, sem razmišljal. »Mor-da pa ni Gospodova volja, da me pusti splezati na te vrho-ve! Saj kar naprej hodim, toda do cilja ne pridem.«

Ko sem pogledal, kje je moja hiša, sem presenečeno opa-zil, da stoji za mano, čisto blizu, kot bi mi sledila ali kot bi kljub nekaj urni hoji naredil kvečjemu dvesto korakov. To mi je dalo misliti. Tista zaskrbljujoča ovira se je odloč-no povečala.

Toda kaj storiti? - Pomislil sem na Thiemeja, ga name-raval pritegniti k sebi, kakor mi je naročil; potem pa sem to misel zavrgel in si rekel: »Že na zemlji je napaka, če se vedno opiraš na druge, toda tukaj je napaka gotovo še ve-liko večja, če ne zaupaš samemu sebi in v Gospodovo po-moč!« - Naenkrat mi je postalo jasno, da se od Thiemeje-vega odhoda sploh nisem veliko ukvarjal z mislimi o Go-spodu in to mi je seglo v srce.

Zdaj sem jasno opazil, najprej, da sem storil napako, ker sem se tega pohoda lotil brez trdnega zaupanja v Gospo-da, ne da bi ga prej prosil za okrepitev - in drugič: čemu neki

bi sploh moral kam hoditi, ko pa imam v svoji volji na razpolago neko popolnoma drugo moč, če bi jo le pravilno uporabil!?

Saj mi je Thieme jasno razlagal, da morem uporabljati svojo voljo v okviru spoznanih Gospodovih zakonov, jaz pa sem tekel in tekel, napenjal svojo voljo za odhod, ne pa za to, da bi pritegnil vzpetine k sebi ali, bolje rečeno, da bi se sam prestavil tja! - Rekel sem si: »Pojdi zdaj nazaj v svojo hišo in se predvsem poglobi v ljubezen do Gospoda! Ko boš to storil, se bo tvoj a namera izkazala drugače!«

Do hišice ni bilo daleč; šel sem nazaj, v njej sem si vse še enkrat natančno ogledal in še enkrat utrdil svojo voljo za ohranitev tega bivališča. Čutil sem, da so ti štirje zido-vi, kot se reče, zares moja last.

Ogledal sem si zdaj, stoječ pod vrati, to čudovito okolje in nenadoma je moja duša prešinilo spoznanje, da ti čudo-viti hribi, doline, razgledi predstavljajo vendar lepote meni znanih razodetij, toda - da še zdaleč niso postala moja res-nična duhovna last, da ne bom dosegel niti najmanjšega griča, preden ne preide tista lastnost, ki pač ustreza temu griču, v moje meso in kri, torej postane moja last! Tedaj me je nehote navdal velik strah. Kakšno ogromno delo me še čaka, da bom na tej poti iztrebil vse, kar je moralo v meni tičati zmotnega (jaz pa sem si že domišljjal, da sem premagal vse napake), dokler ne bodo vsi ti hribi z vsem, kar je raslo na njih, postali moja last, ker sem popolnoma dojel resnice, predstavljene skozi to čudovito okolje! Saj bi lahko porabil celo večnost, da pridem do cilja!

Ob tem spoznanju sem bil popolnoma skrušen. Toda kmalu sem se udaril po čelu, ker me je jasno prešinil drug preblisk. Kaj je že rekel Gospod? Kaj naj bi bila najpleme-nitejša zapoved? »Ljubi Boga nad vse in svojega bližnje-ga kakor samega sebe; Mojzes in vsi drugi preroki so ve-zani na to zapoved!« In še: »Tistemu, ki verjame Vame in v Mojem imenu prosi Očeta, mu bo On vse dal!« - Po-glej zdaj v Novo Zavezo, kaj piše o teh besedah, ki sem jih omenil le na kratko!

Matej 7, 7: Prošite, in dano vam bo; iščite in boste našli; trkajte, in odprlo se vam bo.

Matej 21, 22: Če boste verovali, boste prejeli vse, kar boste prosili v molitvi.

Marko 11,24: Zato vam pravim: Za vse, kar molite in prosite, verjemite le, da boste prejeli, in se vam bo zgodilo.

Janez 16, 23: Resnično, resnično, vam povem: Če boste kaj prosili Očeta v Mojem imenu, tedaj vam bo On to dal.

Janez 16,24: Do zdaj niste ničesar prosili v Mojem ime-nu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.

Pravilno in točno si našel besede.Tako kot ti, sem jih zdaj našel tudi jaz med maloštevilnimi knjigami v svoji hiši, in zdaj sem tudi vedel, kaj moram storiti.

Vse bo dano tistemu, ki vemo zaupa; in če bi porabil celo večnost, da bi se povzpел na vsak posamezni hrib, ali bi potem lahko dosegel kaj drugega kot izpolnitev najvišje zapovedi? Ne - nikoli.

Zakaj bi torej po ovinkih, mučno, v strahu in trudoma poskušal doseči, kar je obljubljeno prejeti vsakemu, ki je vernega srca!?

4. V GOSPODOVI DRUŽBI

Ko me je prešinilo to spoznanje, sem se tudi takoj ravnal po njem. Ostal sem v svoji hiši, vedno sem usmerjal svoje misli z vso močjo volje in globokim hrepenenjem na naše-ga Gospoda in mojstra Jezusa ter pričakoval, kdaj pride.

Dolgo časa se ni nič premaknilo. Bil sem v stanju vese-lega pričakovanja, ne da bi pričakoval kaj posebnega in dosledno sem usmerjal svoje misli h Gospodu.

In zgodilo se je čisto nepričakovano nekaj nenavadnega.

Moje čudovito okolje je doslej ostalo zmeraj enako, ni bilo razdeljeno na dan in noč, saj tudi ni moglo biti, ker tu-kaj astronomski zakoni in fizični zakoni zemlje niso veljali več. Nisem se več nahajal na zemeljski krogli, ki se vrtila in zaradi vrtenja povzroča dan in noč! Tudi sonca nisem videl svetiti na nebu. Čeprav je bilo vedno svetlo, kakor tik preden vzide sonce, sonca ni bilo na nebu. Tudi to se mi je zdelo naravno, zato doslej še nisem globlje razmišljal zakaj, dokler se ni zgodila omenjena nenavadna stvar. Le kaj bi to bilo?

Popolnoma nepričakovano sem videl, kako se med dve-ma hriboma - objemala ju je dolina, ki se je razprostirala v daljavo in je bila s točke, kjer sem stal, prečudovita - čis-to počasi dviga zgornji rob sonca, sveti, žari in greje kot opoldansko sonce julija pri vas. Strmel sem, blišč mi je bil neznosen in hotel sem počakati, da se sonce vzpne viš-je, toda to se ni zgodilo. Niti za milimeter se ni premaknilo naprej, z zunanjim robom je ostalo nad obzorjem, ka-kor doslej.

Kako to? Kakšne vrste sonce se mi je kazalo? Njegov sij ni bil slabotnejši od zemeljskega sonca.

Ko sem tako stal, ves zatopljen, gledajoč ta sončni rob, sem nenadoma videl, kako se je iz daljave prikazala poja-va, ki se mi je hitro približevala. Nisem je mogel prepoznati, ker so me slepili sončni žarki, zato sem videl le ob-ris silhuete. Oči sem kot uklet upiral v približujočo se po-javo in bliskovito sem vedel - to je Gospod, ki se mi pri-bližuje!

Prevzelo me je nekaj kot magnetna sila, vsa moja du-ševna moč me je silila prihajajočemu nasproti in odhitel sem kar najhitreje proti Gospodu, ki mi je zdaj prišel tako blizu, da sem lahko prepoznal Njegovo obličje. Iztegnil je Svoje roke proti meni, jaz pa sem z vso naglico hitel k Njemu, se oprijel Njegovih iztegnjenih rok in se moleč zgrudil h Gospodovim nogam. Ne morem opisati, kaj sem občutil, samo kdor resnično ljubi Gospoda, lahko to doja-me in podoživi.

Gospod me je potegnil kvišku in mi pogledal v oči.

O, kakšne oči, tako predirne in jasne, hkrati pa tako ne- skončno ljubeče! Nobeno človeško oko ne more videti tako globoko v srce; edino Njegovo oko ima to neskončno silo, to izžarevajočo ljubezen in dostojanstveno moč!

Nisem mogel izustiti niti besede, temveč sem moral nenehno gledati v to oko in s tem gledanjem so se vrača-li spomini na oddaljene čase, postalo mi je jasno, kaj sem nekoč že bil in kakšno prejšnje življenje sem zdavnaj pre-stal.

Gospod je spregovoril z neskončno dobroto: »Ali si zdaj sam doživel, kako težavno je na zemlji v Moji službi ži-veti in vzdržati? Ali ti je zdaj postalo jasno, da se tudi du-hovi,

ki Mi služijo in so nenehno pripravljene izpolnjevati Moje besede - dokler ne nosijo težkega zemeljskega bremena - neskončno težko prebijajo na kraju Moje nekdanje dejavnosti in Mojega trpljenja?

Glej, nekoč si menil, da naj bi te Jaz poslal na zemljo ne le zato, da bi hodil za Menoj - Kristusom, ampak si hotel tudi na zemlji pričati o Meni in Mojem bistvu! Toda ali se ti je posrečilo? Ali te ni težka snov vseeno tako ujela, da ti ni uspelo, tako kot si upal, predreti snovi in doseči cilja, ki si si ga zastavil? Zdaj poglej nazaj v vse čase, ki si jih preživel, spoznaj verigo svojega življenja, ki te je oblikovala v to, kar si postal in bodi srečen, ko se spominjaš tistega malega, kar si dosegel. Ne očitam ti ničesar zaradi številnih spodletelih načrtov, ker lahko z Mojo močjo še veliko nadoknadiš, toda bodi vzor vsem, ki menijo, da delajo veliko in zlahka za Mene, na koncu pa vseeno ne dosežejo, kar so upali, da se bo izpolnilo, brez telesne ovire.

Ne bom te več zapustil, kajti tvoji ljubezni in resnico-ljubnosti do Mene je uspelo, da vidiš sedež Mojega Duha v robu duhovnega sonca; na tebi je, ali se bo dvignilo višje, da te bodo potem vsega preželi njegovi žarki. Pogled na ta zunanji rob sonca te že reši iz številnih težav, po njegovem spuščanju ali vzpenjanju pa boš spoznal, ali greš naprej ali nazaj. Toda pokliči Me v sili in rešil te bom, pritegni Me s svojo ljubeznijo, pa Me boš ob vsakem času videl in govoril z Mano, kakor Me vidiš in ti govorim zdaj!«

Gospod me je spet potegnil k Svojim prsim, preplaval me je neskončno sladek občutek varnosti in ljubezni, po tem me je nežno odrinil od sebe - ter izginil.

Rob sonca pa sem videl še naprej, kako sije, žari in ogreva.

5. O RESNIČNI MOLITVI

Spet sem bil sam. Premišljeval sem, kaj se je zgodilo, in naslednje mi je postalo jasno - razločno in oprijemljivo mi je stalo pred dušo:

Predvsem mi je postalo jasno, da si zveličanja ali odrešitve ne morem obetati ne s tako imenovanim poglobljanjem, ne s srepim zrenjem v Gospoda in razmišljanjem o Njem, ne z dolgim praznim molitvenim brbljanjem, ne z lovljenjem besed ter z lepimi govori, temveč edinole z veselimi, marljivimi deli. Že delo v Gospodovi službi je molitev, samo govorjenje s ciljem, da bi blesteli pred drugimi, pa je zapravljanje časa in povsem nekoristno zapravljanje moči. Višji duhovi ne ležijo v prahu pred Gospodovi noga-mi in Ga častijo - to bi bilo malikovanje. Gospod hoče vse, Njemu trdno zaupajoče delavce, ki človeštvo in sebe približejo k popolnosti, ne pa pobožnjakarske, litanije prepevajoče, na dolgo in široko moleče lenuhe, ki mislijo, da s svojim napačnim ravnanjem služijo Gospodu, da mu ugajajo in da si bodo v nebesih pridobili nagrado.

Vsi ti so samo leni hlapci, ki zakopljejo denar (talent), ki jim je bil zaupan, namesto da bi ga pomnožili. Iz tega razloga so tudi samostani, molišne združbe in številni krogi, ki lenobno čakajo, da jim Gospod da, kar zahtevajo - prav-zaprav stranpoti, ki ne vodijo h Gospodu, temveč stran od Njega.

Gotovo je potrebno, da se duša dvigne, zavestno služi ti Gospodu, ne samo z dobrim namenom, temveč z gorečo ljubeznijo, toda prav ta občutek dosežemo samo s trdnim

hotenjem, da bi opravili svojo dolžnost, z resničnim veseljem do ustvarjajočega dela in ne s tuhtanjem in pre-žanjem na Gospodovo milost. Minili so časi, ko sta kale-če seme in cvetoče žito zahtevala zgolj pozornost, vdano negovanje in zaščito pred škodljivo divjadjo; zdaj stojimo pred začetkom žetve, žito moramo požeti, ga zbrati, nesti v skedenj in potem, šele potem ga zmlatimo, ločimo zrno od plev in iz fine moke spečemo krasen kruh. Kdor razume to prispodobo, bo vedel, koliko je torej ura in kako se bo oblikoval svet v bodočem času.

Vse to se mi je zdaj razjasnilo in razločno sem videl, kaj moram storiti.

Da, nekoč je bil čas, v katerem sem že prestal prejšnje življenje. To ni bilo na zemlji, pač pa na nekem planetu, kjer prebivalci še nimajo takšne svobodne volje kakor na zemlji, ki pa prepoznajo Gospoda in Ga ljubijo zdaleč bolj kot izvoljeni otroci na zemlji. Stoječi v tej ljubezni vedo, da Gospod okoli sebe lahko zbere samo tiste, ki sledijo Njegovim potem, ki z lastnim, odločnim hotenjem presta-nejo najtrši preskus svobode volje.

Kdor čuti v sebi ljubezen, se mu zdi, da lahko v službi te ljubezni premaga vse in tako se je tudi meni zdelo, da je lahko biti Gospodov naslednik. »Kajti, če se pustim voditi edino od te ljubezni, le kaj naj bi še pogrešal?« -, tako sem mislil in vseeno nisem slutil, kako neskončno težaven je ta preskus svobode volje, ker moram potem izbojevati vse na novo, ustvarjati in delati iz samega sebe, da, celo sprva tako žarečo ljubezen do Gospoda na novo obuditi in nego-vati. Obstajajo angelski duhovi, ki na zemlji niso prestali tega preizkusa - čeprav jim tudi ni popolnoma spodletelo - torej tisti, ki jih je materija osvojila in niso mogli izpol-niti zaupane jim naloge, ker so okove namišljenih zemelj-skih radosti, ki so jim prej bile tuje, okusili kot dozdevne sladkosti in so jim zelo ugajale. Nato so tu spet drugi, ki so popolnoma napačno doumeli svojo nalogo in čutili skraj-ni odpor do teh življenjskih radosti, se od njih distancirali in mislili, da je beg pred takim početjem - njegovo prema-govanje, in so tako še toliko manj dosegli svoj cilj. Potem obstajajo še tiste duše, o katerih Goethe pravi:

»Dve duši živita, ah, v mojih prsih,
ena se hoče ločiti od druge;
ena se v čvrsti ljubezenski nasladi
drži sveta, z oklepajočimi organi;
druga se silovito vzpenja iz prahu
proti poljanam daljnih prednikov.«

Vse je odvisno od tega, katera duša je močnejša. Glede na to se bo izoblikovala človekova usoda, dosegel bo po-ljane daljnih prednikov ali pa, propadel.

Vse to sporočam, da bi lahko vsakdo sam nadziral, ali je na napačni poti ali pa je kaj upanja, da bo opravil nalo-go, ki mu je bila zaupana in ki osvetljuje njegovo dejanje in nedejanje kot drobna lučka, ki miruje v njem kot slutnja lepe naloge. Da, ta slutnja se pogosto pojavi, toda pravo nalogo spregledamo. Vse prepogosto se samoprevara po-lasti človeka nad pravim ciljem. Človek misli, da ima pra-vilno zamisel, jasno predstavo o nalogi, ki jo je začel, po-tem pa ima zmotno svoje lastne želje - ki se izoblikujejo v hotenje - za primarno stremljenje ter lovi fantome in zgre-ši pravo zemeljsko pot, ki je potem vse drugo, samo hoja za Kristusom ne.

Glejte, tako je tudi moje zemeljsko življenje jasen pri-mer za resničnost teh besed.

Kako naj bi deloval na zemlji? Glede na svojo izobra-zbo in stremljenjem po popolnosti bi moral postati učitelj v službi Gospoda; molil sem, da bi lahko na zemlji pričal o Gospodovem nauku, budil ljubezen do Njega in navda-jal vse soljudi v notranjosti srca, da bi prepoznali Gospoda in Mojstra vesolja. To sem hotel in bi moral storiti.

Rodil sem se v skromnih razmerah, kljub temu pa mi je bil svet kmalu odprt. Ne brez razloga me je zaneslo v Ru-sijo in tam sem spoznal nizkotne, uživaške nazore ljudi. Mislil sem, da s svojo sposobnostjo učinkujem na njihovo naravo in v številnih stvareh mi je tudi uspelo, toda v še večje veselje mi je bilo premagovati tehnične težave - ka-terih premagovanje vedno zbuja občudovanje, kot v igri, v kateri se izraža duša - in vplivati na duše. V Petersbur-gu sem dobil prave smernice, v knjigah SWEDENBOR-GA in drugih. Posebno skozi svoje prijateljstvo s kolegom Thiemejem sem bil opozorjen na marsikaj, česar brez nje-ga ne bi izvedel, toda moje lastno hotenje je vseeno pre-kladalo nad »morati« oziroma nad stremljenjem.

Že kot deček sem bil nagnjen k zbujanju pozornosti s po-sebnim znanjem, nedvomno kot posledica v meni speče-ga stremljenja, ki se ga še nisem zavedal, in tako je moje nagnjenje ubralo napačno pot. Gojil sem ljubezen do rokohitrstva, do magije. Ker se - kot učijo tudi tvoje izkuš-nje - nasprotni pol nenehno trudi, da bi skozi hotenje zme-del stremljenje in mu odvrnil pozornost, tako sem tudi jaz v Petersburgu našel izjemno priložnost predati se svoji zasvojenosti. Nakup številnih čarobnih aparatov, prijatelj-stvo z relikviarjem, je pomagalo le okrepiti moja nagnje-nja ter je moje slutnje, da moram učinkovati poučevalno na ljudi, usmerilo na napačne poti.

Slutil sem, da moram nekaj zbirati. Kaj pa? Vsekakor samo ljudi dobrega srca, ki naj bi jih poučeval - toda jaz sem zbiral knjige o Faustu, postal sem kar avtoriteta na področju Faustove literature, napisal sem veliko spisov in knjig o tej in o sorodnih temah, - toda zbiral sem le knjige o Faustu, ne pa človeške duše.

Ali razumete povezavo med stremljenjem in napačno izpeljavo tega stremljenja? Poiščite jo, če ste storili ali če še delate kaj podobnega, obrnite se, dokler je še čas, ugoto-vite, ali je vaše stremljenje v soglasju z vašim hotenjem vsakodnevnega dela in ne bojte se izogniti napačnim po-tem, se po potrebi obrniti ter začeti znova; kajti Gospodo-va moč vam bo vedno stala ob strani, da odpravite spozna-ne napake in svoje hotenje usmerite na pot stremljenja.

6. V SLUŽBI LJUBEZNI

Ko sem docela dojel, da je tudi zame potrebno predvsem delo, dejavnost, sem se napotil, da bi to izpolnil. Predvsem sem hotel poiskati svoje prijatelje, videti mojo ženo in bra-ta, skratka vse, ki sem jih poznal v zemeljskem življenju in ki so mogoče potrebovali mojo pomoč. Ker sem zdaj vedel, da je v sedanjem stanju vse najbolj odvisno v glav-nem od hotenja, sem svojo voljo skoncentriral posebno na to, da bi videl svojo ženo, tvojo mamo.

Poklical sem Gospoda in hotel z vso močjo. Tedaj sem začutil, da me je nekaj dvignilo in odpeljalo proč. Zapu-stil sem svojo dolino in se znašel v čisto drugi pokrajini, ki mi ni bila posebno všeč. Tam ni bilo tako svetlo kot v moji lepi dolini, bilo je mračneje kot po

sončnem zahodu.

Pustil sem, da me je nosilo moje, v Gospodu utemeljeno hotenje, in tako sem prispel do hiše, podobni kmečki hiši, kot jih poznaš s severa. Tudi okolica je bila podobna nordijski pokrajini. Nisem videl nikogar, nobenega človeka, nobenega živega bitja in stopil sem v hišo, kot prisiljen od notranje sile. Videl sem hodnik, ozek in kratek, ki je vo-dil do vrat. Odprl sem jih. Za njimi je bila majhna, nepo-membna soba, v kateri je na zofi sedela pojava in strme-la predse. Navdala me je brezmejna bolečina, kajti prepo-znal sem svojo ženo, tvojo mamo, ki je gledala prav tako apatično, kot si jo videl v zadnjem obdobju njenega življe-nja. Ti veš, da je bila moč volje njena šibka točka, da jo je bilo težko pripraviti do resne odločitve, da je bila nesamo-stojna in nagnjena k zanosnim razpoloženjem, to pomeni, da se je nekritično ukvarjala z mislimi, ki so delovale na-njo. Prešla je v stanje skaljene moči duše in iz te skaljeno-sti še ni našla izhoda, kljub njenemu tako dobremu ter či-stemu srcu.

Z enim pogledom sem spoznal, kaj je treba tu storiti. Ta duša je nujno potrebovala vodnika, ki jo bo zdramil k resnemu hotenju, ki ji bo pokazal, kaj Gospod zahteva od vsakega človeka, da ne bo duša zašla na zmotna pota.

Ogovoril sem jo. Ni me prepoznala, vprašala pa je, kdo sem in kaj hočem.

»Prišel sem, da te odpeljem iz te hiše v boljše okolje, če mi zaupaš!«, sem odgovoril in jo prijel za roko.

Pogledala me je s tistim zmedenim, duševno bolnim po-gledom njenih zadnjih dni in rekla: »Kam naj grem? Tu-kaj sem že tako dolgo in ne poznam druge poti. Saj moram ostati tukaj pri dobrih ljudeh, ki so me sprejeli.«

»Kdo so ti dobri ljudje?«

»Ne vem, pridejo in odidejo, dajo mi hrano in pijačo, si-cer pa me tukaj pustijo na miru!«

»Ali nisi nikoli prosila Gospoda, naj te reši iz te samote in odpelje?«

»Gospod, - da - Gospod -, o Tem sem že nekoč slišala. Misliš Boga? - Da, Tega sem prosila, toda nič ne pomaga. Čakam že tako dolgo!«

Lahko si misliš, kako so te besede delovale name. Tako se godi dušam, ki v svojem hotenju ne zberejo moči, ki ne zmorejo postati močne v ljubezni, čeprav so voljne. Da, duh je voljan, toda meso je šibko! Stremljenje je vsem zna-no, toda hotenje - tega primanjkuje. »Tistemu, ki ima, bo dano, in tistemu, ki nima, bo odvzeto še to malo, kar ima!« Kdor se ravna po tem življenjskem in duhovnem pravilu, je zavarovan v tostranstvu in onostranstvu, to naj si dopo-vejo vsi, katerikoli duhovni usmeritvi že pripadajo.

Tvoja mama je na zemlji zelo dobro poznala Gospoda; v svoji veri in z znanjem o Njegovi milosti je imela zaklad in leta ji je bil spet odvzet, ker ji je primanjkovalo resnič-no dejavne ljubezni in močnega hotenja. Treba ji je bilo torej najprej vrniti, kar je izgubila. Pri vsem tem pa je pre-senetljivo, da je to izgubila brez svoje krivde! Storila ni nič takega, da bi jo lahko česarkoli krivili, in kljub temu je morala občutiti strogost zakona, dokler nisem z Gospo-dovo milostjo in svojim pribojevanim hotenjem našel poti do nje. Tako sem ji lahko pomagal, ji dal od tega, kar sem imel jaz sam. In poslušajte vsi, dragi, to je večni zakon Gospoda:

»Pribojujte si veliko z železno močjo, z najbolj trdno vo-ljo, da lahko dajete veliko drugim potrebnim! Ne pozabite delati dobro in pričati, kajti to je nebeško kraljestvo!« Ra-zumite te besede prav v svetlem smislu blaženega razsvet-ljenja!

Lahko si misliš, kaj sem poslej storil. Pri tvoji mami sem zbudil zavest obstoja in delovanja Gospoda, poučil sem jo, kako rad ima Gospod vsa svoja bitja pojasnil sem ji, da je že zdavnaj v onostranstvu - saj se tudi tega še ni zavedala -in ko sem postopoma zbudil njenega duha ter lahko okre-pil in zdramil njeno hotenje, je izginila tudi njena nenarav-na togost in končno me je prepoznala.

Glejte, to je bilo veliko veselje za naju oba. Naklonje-nost, ljubezen, ki naju je zdaj navdala, je tako neskonč-no daleč od tega, kar se na zemlji imenuje ljubezen! Kako čisto drugače se tu razumejo duše, ki pripadajo skupaj in ki medsebojno spoznajo, da sodijo druga k drugi, kakšne blaženosti so deležne v skupnem stremljenju po popolno-sti.

Toda naj nadaljujem in poročam točneje.

V krajšem času, kot sem sprva pričakoval, sem to bolno in zmedeno dušo naravnal in samoumevno se je pri njej, ko se je zbudila iz dotedanjega nezadostnega stanja, po-javila želja, da bi pobegnila iz tega neudobnega okolja. Toda to le še ni šlo tako hitro. Saj sem prodril v eno drugo sfero! To sem občutil, toda komu je ta sfera pripadala? Ali so bile tukaj še druge duše, ki so me potrebovale? - Moja žena je govorila o dobrih ljudeh, ki so prihajali k njej, ka-terim je morala biti hvaležna in na noben način je nisem hotel, niti smel, odpeljati brez zahvale, brez vednosti kro-ga, ki mu je doslej pripadala. Torej sem moral raziskati ta krog, to sfero, v kateri je ta duša doslej živela.

Prišlo je do novega, meni čudovitega presenečenja. V iskreni molitvi za razjasnitev sem se povezal z Gospodom, in bil sem odpeljan ven pred hišo.

Pred mano je v sijoči jasnosti stala pojava in se mi smehljala, katero pa nisem prepoznal. Ogovorila me je in rekla: »Ne poznaš me in kljub temu sem ti dobro znana. Sedaj se ti kažem v obliki, v kateri me lahko prepoznaš; glej, jaz sem že tesno povezana z duhom, ki pripada meni, živim v nebeškem zakonu z moškim načelom, ki mi ga je dodelil Bog in se zato lahko kažem kot moški ali ženska. - Prepo-znaj me popolnoma.«

V trenutku sem prepoznal govornico, kajti ženska, ki je stala pred mano, je bila na las podobna - toda še neprimer-no bolj čista in lepša - podobi zgodaj preminule sestre tvo-je mame, ki jo tako zelo spoštuješ. Na zemlji je nisva po-znala ne jaz ne ti. Bila je Julija, tvoj zaščitni duh, katerega vpliv in vodstvo si občutil tako pogosto.

Pojasnila mi je, da je kraj, v katerem sem našel svojo ženo, najnižji obroč njene sfere, v kateri ona učinkuje in sprejema duše, ki jih je treba odpeljati navzgor. Poveda-la je, da me je pričakovala in je do tedaj tako nezainteresi-rano dušo pustila v stanju mirovanja, ker je bilo določeno meni, da jo zbudim in jo pridobim za nebesa. Neskončno je bila vesela, da mi je uspelo najti njeno nekdanjo zemelj-sko sestro in da mi jo sedaj predaja v nadaljne vodstvo. - Od srca sem se ji zahvalil. Samoumevno je, da sem po tej razlagi pomislil in vprašal, kje so Emilijini starši, moja tast in tašča, in še vsi drugi sorodniki, ki so verjetno pripa-dali njenemu krogu.

Rekla mi je: »Pridi in poglej sam; toda najprej poslušaj, kar ti bom razložila!

Moram te še poučiti o medsebojnih odnosih posameznih duš, ki so na zemlji živеле kot sorodniki, da se boš naučil ukrepati tudi v tem pogledu in da ne boš dosegal nepravil-nih rezultatov.«

7. SORODNOST DUŠ

(Julija:) »Človek že na zemlji na splošno domneva, da sorodnike - celo takrat, ko niso krvni sorodniki, temveč priženjeni - ovija trak prijateljstva, ki ga bolj ali manj občutijo in ki se naznanja kot vzajemen medsebojen obč-ek pripadnosti. Ni se vedno lahko bojevati proti temu obč-utku, ko se šele zbudi. Pogosto se izraža, ko gre za izka-zovanje pomoči, često z odporom, a si vendarle pomaga-jo. Večkrat se pri sorodnikih pojavi tudi nasproten obč-ek, posebno kadar imajo drug z drugim slabe izkušnje, tako da ti ali oni rečejo, da imajo raje opravka s tujci kot s sorodniki. Kljub vsemu pa je obojim nemogoče popolno-ma izključiti ta čuden občutek pripadnosti, vedno znova se pojavi, čeprav le včasih, v radovednem vprašanju: >Kaj neki počne ta in ta, kaj je vendar z njim?<

Kdor zna dobro razlikovati in ostro opazovati, bo odkril, da ta občutek pripadnosti prihaja iz vira, ki obsega manj kot ljubezen in več kot zgolj prijateljstvo, in ki ne vsebu-je zgolj mlačnega zanimanja, temveč nenavadno zmes du-ševnih občutkov, katerih izvor je globlji, kot se človek za-veda. Vse slabe in dobre izkušnje med sorodniki, ki prav tako izzovejo duševne občutke, pa pri tem preučevanju ne pridejo v poštev in jih moramo opustiti.

Kdor more gledati globlje, bo vsaj slutil, da je ta obč-ek pripadnosti, ki torej obstaja in se ne pusti nikoli popol-noma ugasniti, podložen onostranskemu vplivu, ki ostaja na zemlji neznan. Od kod so prišle te duše, ki se zdaj spo-znavajo kot sorodniki? Ali mislimo, da je tako popolno-ma vseeno, če so pri ljudeh, ki se najdejo kot sorodniki, viri njihovega medsebojnega izvora docela različni ali bolj skupni? To pomeni: ali ni zdaleč realnejša domneva, da se že pred zemeljskim potekom življenja zgodi sorodnost duš, ki na zemlji samo postane vidna?

Ko se poročita človeka različnega spola, to storita le zato, ker vsaj mislita, da lahko skupaj živita harmonično. Saj se ne poročimo v upanju in hotenju, da bi se sovražili med seboj!? Če pa se to zadnje sčasoma zgodi, potem so bile prvotno upanje in vera, zmotna ter napačna presoja, ki so nastale zaradi slepilne materialne zemeljske poti, ki jo moramo premagati. - Ta željena in tudi obstoječa har-monija, ki vodi v zakonsko zvezo, je že trak med dušama prejšnjega sorodstva, to je posledica onostranskega in to-stranskega zakona življenja, da se mora enako najti z ena-kim. Ta zakon je takšen, da ne zaduši svojstev posamezni-kov, temveč se la-ta lahko prav lepo razvijejo, kakor listi drevesa, ki so si med seboj tudi vsi podobni, ne da bi zato bili kongruentni, kot bi rekel matematik, torej kot bi vsi nastali po enem in istem kalupu.

Če torej omenjena harmonija obstaja, se privlačijo tudi podobni si delci duše, ki tvorijo človeško dušo. Mati bo vedno rodila otroke, ki ustrezajo temu zakonu; če se po-tem ti otroci pokažejo zelo različni v moralnem in nra-vnem odnosu, moram tu spet pripomniti, da ima tudi dre-vo zelo različno oblikovane liste, ki so kljub temu iste vr-ste. Toda pri človeku je poznejša oblika, ki ustreza znača-ju, odvisna od vplivov vzgoje, okolja, dojemanja, od nje-gove marljivosti, hotenja, njegovega telesnega počutja, od njegovih

uspehov in neuspehov v življenju. Zato hočem opozoriti: s temi različnostmi poznejša individualna oseba sprva nima nobene zveze. Tukaj naj le opozorim, da občutek pripadnosti nastane tako, da začnejo veljati harmo-nična globlja načela duše že iz prejšnjega življenja. Kjer občutek pripadnosti popolnoma manjka ali spet ugasne, ta prejšnji sorodstveni vir sploh ni obstajal.«

Julija mi je potem še pojasnila, da razdalja na zemlji ne igra nobene vloge, ko naj bi se sorodne duše sešle. Tedaj veljajo zemeljske okoliščine, tako imenovana naključja, skozi katera se vendarle približajo drug drugemu.

Temeljni zakon vse harmonije duš je privlačnost, odbi-janje pa je vzrok disharmonije. Toda ni treba, da privlač-nost in odbijanje zavzmeta vsakodnevno zavest takoj, to se razvije z izkušnjami in s časom, glede na to, ali se zbudi sorodstveni občutek ali pa se izkaže za zmoto.

Jaz naj bi zdaj praktično preskusil, kje tičijo moji dušev-ni sorodniki ter jih zbiral, to pomeni, združil v svoji sferi.

Jasno sem občutil, da mi je moja žena najbližja. Razjas-nilo se mi je, da sva se poznala že na tistem planetu, ki sem ga zapustil, da bi dosegel stanje Božjega otroka in da je s tem nastalo sorodstvo duš, ki je izviral iz prejšnjega življenja. Že tam sem bil njen vodnik in to naj bi bil tem bolj na zemlji. Da je bila rojena v Petersburgu in da me je naključje(?) pripeljalo tja, je bilo le dokaz za omenjeni te-meljni zakon. Zlahka boš razumel, da se je mojemu bratu Frideriku godilo enako.

Julija mi je poslej predala mojo ženo, ki je, ko je začela moč hotenja učinkovati, presenetljivo hitro napredova-la, in zdaj sva hotela skupaj poiskati sorodnike z zemelj-ske poti.

Ker sem jaz že našel svoje starše, je moja žena želela vi-deti tudi svoje. Ta želja se ji je hitro izpolnila; zakaj hiša, v kateri je bivala doslej, je bila last njenih staršev, ki sta bila občasno odsotna, a sta se zmeraj spet vrnila. Odsotna sta bila, ker ta regija te sfere ni bila več njuno bivališče; toda svoje hčere še nista mogla osvoboditi.

Ni moj namen, da bi našteval vse sorodnike, ki sva jih poiskala, in opisoval njihove razmere; vsak, ki pozna naše spise, ve, da notranjemu razvoju natančno ustreza tudi okolje. Česa izjemnega, kar bi bilo nujno potrebno opiso-vati, tam nisem našel.

Torej je dovolj, če razložim, da sva se po tem skupnem potovanju in tako rekoč obuditvi zmedenega duha moje žene vrnila v moje malo kraljestvo in zaživela v hišici. Okolje je bilo še vedno enako, rob sonca se je bleščal nad obzorjem kakor poprej. Razložil sem vse in Emilijaje vse sprejela v svoje srce in dušo, kot je bilo zaželeno.

8. V ZEMELJSKIH SFERAH

Toda zdaj se je začelo moje delo, kajti dobro sem dojel, da kraj, kjer se nahajam, ne more biti bivališče vseh du-hov, ki še niso videli Božjih resnic, - na vsak način sem hotel delati po Božji volji - in da bi mi vsekakor morale biti dostopne tudi nižje regije, podobne tisti, iz katere sem odpeljal Emilijo. Zato sem pomislil, da bi se podal v krog učinkovanja zemlje, da bi od tam opazoval dviganje pre-minulih duš in se naučil, kaj se dogaja z njimi.

To sem tudi storil, opremljen z Gospodovo voljo in moč-jo, in videl sem marsikaj nenavadnega, kar bom razložil.

Številni duhovi, ki so napredovali, so nenehno pripravljene sprejeti duše preminulih. Približno vsako sekundo nekje umre človek, torej ne 60 v minuti, temveč povprečno 50 v sicer običajnih razmerah, kot so približno vladale pred vojno, to znese približno 70.000 na dan in dobrih 26 milijonov na leto. Zato je veliko dela, ki pa se porazdeli, če upoštevamo celotno množico, ki ukrepa po zakonu in glede na svoj napredek prevzame delo, ki ji pripada.

Saj ljudje tudi ne umirajo samo na zemlji, ampak še na planetih brezštevilnih drugih osončij. Potem se iz bistva zemlje zopet razvijajo nove duše in mora se jih obleči, prav tako kot tudi tiste duše, ki že imajo prejšnje življenje. Kdor ima spoznanje in veselje do dela, ima obilo opravkov.

Vračam se vendarle k temu, kar sem se naučil. Sprva mi ni bilo všeč, da bi spet vstopil v zemeljsko sfero. Predstavljam si, da se hoče zamašek iz plutovine potopiti pod vodo; a vedno splava navzgor in z vso silo sili na površje. Da bi potonil, se mora napolniti z obtežljivimi snovmi, sicer mu sploh ne bo uspelo. Enako je tudi z eteričnim duhom, ki živi v čistih območjih. Mora se obtežiti z zemeljskimi snovmi ali si, še bolje, priskrbeti potapljaško obleko, ki mu omogoča, da se spusti v zapuščene globine. Tega se mu ni treba le naučiti, ampak potrebuje tudi veliko samopremagovanja. Saj se nihče rad ne potopi v greznico, in prav takšna je zemeljska sfera v primerjavi s čistimi, duhovnimi sferami. Tisti, ki ga čaka neposredno delo, se mora premagati, si spet obleči težko zemeljsko obleko in se spustiti v zadušljiv zrak, kot ga ni poznal celo v času svojega življenja. Vsak človek razširja t.i. auro, torej življenjsko meglico, ki je toliko odvratnejša, kolikor nizkotnejši je v svoji notranjosti. Živi ljudje se malo zavedajo te aure, toliko bolj pa duhovi, ki zelo delajo. Za te duhove ni nobena malenkost približati se takim ljudem, deloma zato, da bi ugodno vplivali nanje ali jih sprejeli, ko umre-jo. Tudi aura se zaradi prehoda v smrt niti malo ne poboljša. Zato je zelo pomembno, da izboljšate svojo auro in jo ohranite čisto, če želite, da se vam približajo višji duhovi. To je dovolj razvidno iz povedanega.

Ko torej človek umre, ga vedno sprejme ter se zavzame zanj nekdo, ki je napredoval - to so vsi, ki že imajo lastno sfero. Ker pač vsaka duša, ki je odšla onstran, zelo hitro dobi zunanost, ki ustreza njeni notranjosti, tako tudi duh, ki sprejme dušo, natančno ve, kako daleč je duša napredovala in v katero območje svoje sfere jo lahko vpelje. Ve tudi, kdaj jo sploh ne more sprejeti in jo mora prepustiti številnim poboljševalnicam, da se izčisti. Te poboljševalnice pa so opremljene zelo modro in o tem bom smel še nekaj povedati.

Veliko vam je že znano; tako npr. veste, da se glede na notranje želje preminule duše lahko zunanje okolje zares oblikuje, toda nato se njene želje obrnejo proti njej in duša ne more občutiti zadovoljstva, temveč nasprotno - veliko trpljenje ali vsaj pusto dolčas je, da sprevidi neumnost svojih želja in da pride na pravo pot. Toda veste - manj iz neposrednih oznanjenj kot iz pesniških izlivov ali fantazij, ki pa vsebujejo precejšen del razodetja -, da se najbolj zakrknjene duše lahko med seboj prepirajo in se skušajo uničiti - in tega vendarle ne morejo, ker njihova sedanja astralna telesa ne morejo biti umorjena tako kot zemeljska. Tukaj imate pekel v pravem smislu, v katerem je dovolj

grozot, ne zaradi mučenja s strani demonov in hudičev, pač pa zaradi samega sebe in duš, ki jim je dovoljeno, da se trpinčijo med seboj in zdaj na lastnem telesu izkuša-jo, kako je ali kako izgleda to, kar so prizadejale drugim.

Vojna je še posebno, zaradi storjenih neznanskih ostudnosti, naselila pekel s številnimi dušami. Potrebna je vsa pozornost in ostro poseganje višjih duhov, ki tako rekoč delujejo kot zaporniški pazniki, da bi takšne posebno brezobzirne duše obvladovali in jih nato postopoma spravili k zdravi pameti.

Tudi vsak duh na višji stopnji ni primeren za takšno delo, enako kot na zemlji ne moremo dati vsakemu izobraže-nemu človeku takšne službe. Potrebne so posebne lastno-sti, ogromna energija, popolnoma nemajno trdno zaupanje in, če mora biti, tudi določena trdota, da bi trajno oziro-ma daljši čas opravljali tako službo. Ni vsak človek prime-ren za kriminalista, poleg osebnostnih lastnosti sodi zra-ven tudi ljubezen do tega poklica, ki je ne more občutiti vsakdo, ker njegove sposobnosti ležijo v drugi smeri. Jaz na primer tega ne zmorem, čeprav bi se brez strahu, obo-rožen z močjo Gospoda, - spustil v najglobji pekel, da bi rešil katero koli dušo, - toda trajno nadzirati ta območja bi bilo zame nemogoče. Moje sposobnosti, cilji in opravki so pač drugačni.

Iz navedenega spoznate, da onostranstvo v marsičem sploh ni tako različno od tostranstva, sploh ne more biti, zakaj izboljševanje duš, njihovo izpopolnjevanje, se sploh ne da ločiti od njihovega tedanjega delovanja na zemlji. Zemeljska dejavnost je vedno temeljni kamen, na katerem sloni nadaljnji razvoj; zato se lahko tudi po prehodu, to je smrti človeka, njegov Jaz nadaljuje samo tako, kakor se oblikuje v trenutku njegove smrti.

Pri tem prehodu pa nas ogroža, da odpadejo vse maske, ptico prepoznamo po njenem perju in vsako hlinjenje, sa-moprevara, olepševanje in lastna hvala razpadejo v nič in duša se kaže naga in gola v svoji resnični notranji obliki. Zato se tudi glasi: Vaša dejanja vam sledijo! -

9. SLOVO

Moji dragi, nimam vam več veliko za povedati, zakaj ni-mam vam namena na široko sporočati, kako in v kakšnem stanju sem zdaj srečal svoje sorodnike, moje oznanilo naj vam pokaže le, kako lahko na zemlji zgrešimo svoj cilj - a ga vseeno lahko dosežemo v onostranstvu, če smo le zve-sti svojemu Bogu in Gospodu. Povedal pa bi še edino na-slednje:

Moja hiša se mi je kmalu zdela premajhna, zato sem se jo namenil povečati. Vedel sem, kako to gre, in sledil sem receptu, ki sem ga dobil že prej.

Zgradba se je razširila in kmalu sem imel hišo, ki ni bila nič slabša od Thiemejeve. Tudi Thieme se je spet ogla-sil pri meni, se veselil mojega napredka in mi pokazal ne-kaj napak, ki sem jih storil in sicer to, da si moje hotenje ni vedno ustvarilo jasne podrobne slike, tako da gradnja ni bila vseskozi dovolj trdna. Ker zdaj veste, da je zunanost samo odsev notranjosti, mi tudi ni bilo ravno težko ustrez-no popraviti notranjosti svojega bistva in s tem prav tako zunanje vidne napake. Te hibe ustrezajo tudi notranjosti in jih

potem spoznamo kot napake lastnega hotenja.

Ni treba posebej poudariti, da sem svoje namene tudi izpeljal, kajti Gospodova volja živi v meni in moje hote-nje noče nič drugega kot Njeno izpolnitev. Srečen sem pri opravljanju zaupanih mi dolžnosti, ker zdaj okrog sebe vi-dim tiste, ki so mi bili ljubi in dragoceni na zemlji in v mojem prejšnjem bivanju pripravljeni služiti Gospodu Sa-memu, Mu slediti in dosledno izpolniti Njegove zapovedi.

Tako sem zdaj dosegel, kar naj bi bilo naše življenjsko poslanstvo in za kar naj bi si prizadeval tudi vsak človek, ki odide z zemlje.

Ni mi vam dano zdaj povedati še več; kajti če bi natanč-no poznali vaše življenje in bi lahko samo za sekundo občutili veselje in radosti onostranstva, vam ne bi bilo mogo-če še naprej ostati v tostranstvu.

Naj se nihče ne boji prehoda, toda nihče naj ne hrepeni po njem prej, dokler se v njem ne zbudi popolno prepriča-nje, da je dosledno izpolnil vse svoje obveznosti in se je resnično približal času svojega odpoklica.

Preпустite pravo uro Gospodu Samemu. Potem lahko zagotovo pričakujete veselo snidenje z vašimi dragimi, v vsakem pogledu čudovito, dejavno sožitje. K temu naj vsakomur pomaga ljubezen našega Svetega Očeta v večnosti, ki Ga razpoznamo kot Jezusa Kristusa, Odrešenika vseh duš, Tolažnika vseh trpečih, Voditelja vseh pravičnih in Stvamika vseh stvari. Amen.

-KONEC-